

Hẻm Không Người

Contents

Hẻm Không Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3

Hẻm Không Người

Giới thiệu

Thể loại : linh dị, 1×1, quỷ súc công, đơn thuần thụ, đoảnMưa rất to, gió cuốn lấy tất cả những thứ mỏng manh trên đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hem-khong-nguoi>

1. Chương 1

Mưa rất to, gió cuốn lấy tất cả những thứ mỏng manh trên đường đi của nó, một ánh chớp rẽ ngang bầu trời. Giữa con hẻm xa lạ, cậu va phải một người đàn ông. Trời rất tối, khiến cậu không thấy rõ mặt anh ta, chỉ biết đó là một người đàn ông cao gầy. Cậu vươn tay đỡ lấy, vội vàng nói: “xin lỗi”

“Tôi ... đang ở đâu thế này...?” anh ta có vẻ chẳng hề chú ý đến lời cậu nói. Chớp loá rọi sáng một phần khuôn mặt ủ rũ của anh ta, mắt sâu, gò má cao và làn da tái nhợt. Tiếng còi xe thắng gấp bên ngoài con hẻm khiến cậu giật mình quay lại theo phản xạ, lại một loạt sét ... Và cứ như chưa từng đụng vào ai, chỉ còn một mình cậu ngơ ngác giữa con hẻm u ám.

Cậu rùng mình, thầm nghĩ: Chẳng lẽ gặp ma! Sờ sờ bắp tay nổi đầy da gà, cậu tự nhủ trên đời làm gì có... Vào phòng trọ, ném chìa khóa lên bàn. Cậu ngả lưng xuống sofa, bên ngoài trời vẫn mưa âm ỉ, sét đánh từng cơn như muốn đâm thủng màng nhĩ. Đột nhiên, cậu có cảm giác toàn thân lạnh lẽo. Căn nhà vốn chỉ có mình cậu, vậy mà có thêm một bóng người đứng phía góc phòng.

Có thể..., cậu thầm nghĩ, tò mò và sợ hãi, cơ thể cậu như đông cứng. Căn phòng trọ ảm thấp lại tràn ngập mùi tĩnh điện gai người. “Tôi.. đang..ở.. đâu?” giọng nói cậu chưa kịp quên lại vang lên, lẫn lẫn khắp không gian. Thần kinh căng cứng đến mức không thể chịu đựng được nữa, cậu nhắm mắt hét to “Cứu tôi với!!!”

Hơi thở lạnh lẽo phả vào mặt cậu. Sợ hãi từ từ mở mắt ra, đập vào mặt là khuôn mặt trắng bệch, thiếu sức sống của người đàn ông cậu vừa gặp trong con hẻm nọ. Anh ta mở miệng, giọng nói trầm thấp, không rõ cao độ như vang lên từ địa ngục: “Tôi.....đang.....ở.....đâu?” Cậu run rẩy, muốn đứng lên chạy khỏi đây, nhưng đôi chân tựa như đóng chặt trên sofa, chẳng thể nhúc nhích

Chiếc đồng hồ quả lắc cũ kĩ trên bức tường nham nhở sau lưng anh ta đã ngừng chạy, mồ hôi tuôn từ đầu mày xuống mí mắt, đổ vào con người từng trận bỏng rát. Nhưng cậu không dám chớp mắt dù chỉ một lần, e là một lần nữa mất đi tầm nhìn, thứ ghê tởm này sẽ làm một chuyện gì đó đáng sợ thì sao.

“Tôi...đang...ở...đâu?” Anh ta lặp lại. Đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm cậu. Cậu cố lùi về phía sau cho đến khi đụng đến tay vịn của ghế sofa, giọt mồ hôi rơi xuống khoeo mắt làm tầm nhìn của cậu nhoè đi. Như lấy hết can đảm, cậu vươn tay chộp lấy gạt tàn trên bàn ném về phía ấy, sau đó dùng hết sức bình sinh bật dậy, chạy ngoài. Trong lúc bỏ chạy, cậu không dám quay đầu lại nhìn một lần nào.

Qua lớp cửa gỗ mục nát, xuyên suốt con hẻm chỉ vừa đủ một người đi, ra đến đường lớn xe cộ tấp nập, giữa màn mưa, cậu mới dừng lại để thở. Vừa nãy là gì? Làm sao bây giờ? Có nên quay lại đó hay không? Biết đi đâu giữa đêm khi không kịp đem theo bất kì thứ gì? Những câu hỏi lớn vờn trong đầu làm cậu rối trí, ngồi gục xuống tại chỗ, lưng trượt dài trên cánh cửa phía sau. Tiếng xe cộ lại một lần nữa nhỏ dần, một vài giọt nước nhỏ tí tách trên vai áo cậu, cánh cửa cậu đang dựa kéo kẹt một tiếng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi có thể so với cả thế kỉ dài, khuôn mặt đáng sợ đó cùng cảnh vật trong phòng cậu lại hiện ra rõ mồn một trước mắt. Hoá ra, từ nãy đến giờ, chưa một phút giây nào cậu chạy thoát khỏi hẻm. Bật cười một tiếng đầy vẻ châm biếm, cậu ngất đi.

2. Chương 2

Mưa, tối tăm, lạnh lẽo, hẻm hẻm thấy rất cô đơn. Chỗ này hầu như không có bóng dáng của sự sống, không có ai trả lời câu hỏi của hẻm. Hẻm đang ở đâu? Hẻm cứ thăm thì như thế, hẻm đang ở đâu? Qua một khoảng thời gian tưởng chừng như vô tận, hẻm cũng thấy một người đang đi về phía mình. Chắc hẳn người kia sẽ cho hẻm biết, hẻm đang ở đâu. Nghĩ như thế, hẻm lại gần cậu ta, tìm mọi cách thu hút sự chú ý của cậu ta, nhưng vô vọng. Tại sao? Không được, không còn thì giờ để suy nghĩ nữa, cậu ta sắp bỏ đi rồi, hẻm muốn cậu ta thấy hẻm, muốn được nhìn thấy... Cơ thể cậu ta thật ấm áp, khi cậu ta va phải hẻm, hơi ấm đó chuyển qua cho hẻm một ít. “Tôi đang ở đâu?” từng chữ nghẹn lại nơi yết hầu, đau đớn khiến hẻm nhắm mắt. Vậy mà cậu ta lại không trả lời hẻm. Có lẽ, cậu ta chưa nghe rõ hẻm nói gì. Hơi ấm của cậu ta dần xa nơi hẻm đứng, không được, hẻm phải biết, hẻm đang ở đâu...

Thế là hẻm lặng lẽ đi theo cậu. Hẻm thấy cậu mở cửa phòng. Thấy cậu ngã người trên sofa. Hẻm muốn cậu nhìn hẻm. Muốn cậu nói cho hẻm biết hẻm đang ở đâu. Rồi cậu nhìn thấy hẻm thật, nhưng vì sao cậu lại sợ hãi như vậy? Tiếng hét của cậu vang vọng khắp cả tiếng mưa bên ngoài. Không được! Không thể để cậu sợ hẻm. Cậu không thể sợ hẻm. Cậu còn phải nói hẻm đang ở đâu!

Cậu ta đột nhiên đứng dậy và bỏ chạy, hẻm đưa tay ra giữ lấy bờ vai đó... Ấm áp, đúng rồi, cứ như thế, hơi lạnh xung quanh người hẻm dần tan đi. Cho đến khi cậu khụy xuống ngồi bệt trên nền đất lạnh, hẻm mới lưu luyến buông tay. Hẻm không hiểu, chỉ là một câu hỏi đơn giản, hẻm đang ở đâu, đây là đâu, tại sao cậu ta lại tỏ ra sợ hãi như vậy? Hẻm cố hỏi lại một lần nữa, bất chấp đau đớn như lửa diêm sinh đốt cháy ruột gan, rồi trở mắt nhìn cậu ta bất tỉnh. Khẽ chạm vào lồng ngực phập phồng của cậu ta, hẻm nhận ra hơi ấm đó dường như vơi đi một nửa. Là do hẻm quá tham lam sao? Nhìn thân thể hơi gầy trước mắt, hẻm cho rằng nằm như thế này chắc hẳn sẽ khiến cậu ta nhiễm lạnh mất. Vừa nghĩ thế, hẻm nhẹ nhàng nằm xuống cạnh bên, vòng tay ôm lấy cả người cậu. Tuy ấm áp không còn như trước, nhưng vẫn cứ làm hẻm mê muội đi. Tiếp xúc gần gũi thế này, hẻm còn cảm nhận được cả hương khí riêng của cậu, thơm mát và dễ chịu như mùi cỏ sau mưa. Càng nghe lại càng muốn được gần thêm nữa.

Hẻm siết chặt vòng tay, khiến cả người cậu cuộn trong lòng ngực của hẻm. Đôi môi chạm nhẹ lên cổ cậu, cảm nhận dòng máu lưu động dưới làn da ấm áp, hẻm có chút giật mình, lại muốn muốn nhiều hơn. Hẻm ngáp ngừng mút nhẹ cổ cậu, như thấy chưa đủ hẻm lại mút mạnh hơn nữa, cho đến khi trên làn da có chút râm nắng của cậu, hiện lên một dấu hôn đỏ sẫm. Hẻm nhẹ nhàng vuốt ve nó, thấy thỏa mãn nở nụ cười.

Như cảm thấy một cái gì đó, người trong vòng tay hẻm khẽ than nhẹ. Cảm giác rạo rức như từ thuở xa xưa nào đó lại trở dậy, hẻm rạo rức, càng lúc càng thêm khát hơn. Cứ như thế, hẻm bao phủ lấy cậu, thâm

nhập vào bên trong cậu. Dường hơi ẩm của cậu trung hoà giá lạnh xung quanh mình. Hắn nghe thấy vắng vắng trong không gian có tiếng gào thét thất thanh, có tiếng khóc nức từng hồi. Những đôi mắt trắng dã khê quan sát từng cử động của hắn, như thể hắn là một con mồi ngon lành nhất thế gian. Không phải, không phải là hắn, là con người đang dung hoà với hắn đây, cậu ta mới là miếng mồi mà bọn chúng thèm khát. Giết, giết hết những thứ dăm mon men bò lại gần, cơn giận vô danh phụt lên như núi lửa ngủ quên nay bị đánh thức. Năm ngón tay dài ngoằng, thâm đen của hắn bầu lấy vai cậu, để lại một đường máu dài. Ấn kí thối rữa của hắn đã đóng xong, lạnh lẽo của hắn cũng đã lưu lại tận sâu trong cơ thể. Người này là của hắn, mặc kệ cậu ta sợ hãi hắn như thế nào, cậu ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ chạy thoát được.

3. Chương 3

Sáng hôm sau, cậu bật người dậy, phát hiện bản thân đang nằm trên giường trong phòng trọ. Kiểm tra tay chân còn nguyên vẹn, không mất một miếng, cậu thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vẫn băn khoăn, con quỷ đó sao lại tốt tính đến thế? Đuổi theo cậu, làm đủ trò như vậy chẳng lẽ chỉ để đùa với cậu thôi? Còn câu hỏi của hắn, nó có ý nghĩa gì? Trầm mình trong suy nghĩ, cậu vô thức sờ sờ lên dấu hôn đỏ sẫm trên cổ. Cậu lơ mơ nhận ra, có cái gì đó đã thay đổi vào cái đêm mưa ấy trong lúc cậu không phát giác.

Từ một người luôn dễ dàng hoà đồng, cậu cảm thấy mình đang dần cô độc. Mọi người có vẻ không còn cảm giác dễ gần khi ở quanh cậu nữa, loại cảm giác này khiến cậu mệt mỏi. Phòng trọ càng lúc càng âm u, ẩm mốc cùng thứ mùi tanh tưởi lạ lùng chiếm lĩnh mọi góc ngách. Lại thêm giấc ngủ sâu gần như chìm vào cõi chết mỗi đêm khiến cậu sợ hãi. Cuối cùng, cậu đành quyết định chuyển đi, mặc kệ tiền nhà đã trả trước nửa năm cho người ta. Bận rộn sắp xếp vật dụng vào cái vali bằng da cũ kỹ luôn được xếp gọn dưới gầm giường, cậu đã quên mất mình chưa hề ăn tối. Dạ dày kêu réo, cậu đành phải đứng lên ra ngoài mua thức ăn.

Lần này, cậu tránh con hẻm u ám đó mà đi đường vòng ra khỏi cư xá. Đêm nay không mưa, nhưng hơi nước dưới tiết trời oi bức cứ bốc lên khiến người ta bứt rứt khó chịu. Bà chủ tiệm mì vừa trưng vài vớt vào thùng nước sôi vừa mắng đứa con gái út của mình như tát nước khiến khách đến quán vắng hẳn đi.

Nhìn cô bé tất bật, cậu bèn cười nói gởi chuyện với bà chủ để làm nguôi cơn bức tức đó. “Tôi là nó như thế, tôi cũng đâu muốn. Nhưng mà con gái lớn rồi, làm việc không cần thận gì hết à. Chú em không biết chứ...cái ngã tư gần đây, nhiều người chết lắm rồi. Đi đứng không cần thận là bị quấn chân. Mà xe cộ người ta chạy cũng có nhanh đâu, đường nhỏ nhiều hẻm đổ ra quá mà. Vậy mà cứ cán người như rơm rạ hà. Cán qua cán lại còn kéo xác người ta đi cả một đoạn dài ấy chứ. Lắm khi còn không biết đã chết từ lúc nào. Chú em nói xem, tôi là nó vậy có sai không chứ? Haiz.”

Lời bà chủ làm cậu giật mình. Ngã tư? Chẳng phải là con hẻm đó sao? Vậy con quỷ đó.....Cậu rùng mình một cái, không muốn nghĩ đến nữa. Bà chủ đặt tô mì bốc khói nghi ngút lên bàn cho cậu, rồi tiếp tục quay sang la mắng con gái một hồi. Cậu nhìn tô mì, lấy dũa gắp nhẹ vài cái chả buồn ăn. Không hiểu sao câu nói của bà chủ cứ vang lên trong đầu cậu. Bỏ tiền trên bàn, cậu bước ra khỏi tiệm, đột nhiên cậu nghĩ tới đêm đó, cái đêm người đó đứng một mình trong con hẻm, hỏi cậu: “Tôi đang ở đâu?” bằng chất giọng không thuộc về con người.

Miên man suy nghĩ, cậu bắt giắc tới con hẻm nọ. Lùi lại một bước, nhưng giống như có gì đó thôi thúc, đẩy cậu về phía trước. Bên trong vẫn một mảnh tối đen, mùi ẩm mốc lớn vồn bên trong khoang mũi cậu. Đi đến nửa đường, không có chuyện gì lạ, cậu mới thở phào một cái, cố đi nhanh để rời khỏi con hẻm “Lộc cộc” Tiếng bước chân trong không gian nhỏ hẹp đặc biệt vang vọng. Mảnh nhĩ đột ngột cậu run mạnh, đôi chân như đông cứng trên mặt đất. Rõ ràng ở đây chỉ có mỗi mình cậu, sao lại có tới hai tiếng bước chân!

“Tôi biết rồi...!” anh đứng trước mặt cậu, thẳng thốt.... sợ hãi... và cô đơn. Cảnh vật trước mặt cậu vẫn như thế, nhưng thời gian đã thay đổi. Dưới ánh mặt trời, cậu thấy một người đàn ông trẻ tuổi vận sơ mi đang chạy dọc theo vệ đường, một tay cầm hoa, tay kia là giỏ xách. Trong chớp mắt, lòng bàn chân anh như dính

xuống lòng đường, cả người ngã xuống... Nắng loá từ kính xe, thân người bất động dưới lòng đường nóng cháy...

Ánh mắt thê lương nhìn cậu, nụ cười chỉ còn một nửa bối rối trước cậu. Bả vai lộ xương cùng cánh tay chỉ còn chút gân máu run run đưa về phía cậu. Con đường lại quay về thời khắc đắm mình trong bầu trời đêm, mọi người vội vã đi lại. Bóng anh rung rinh mỗi khi có người vô ý xuyên qua...

Nhưng cậu lại chọn cách bỏ chạy. Một con ma, làm sao cậu chấp nhận đây. Khi bóng cậu càng xa, anh cũng mờ dần, rồi tan đi mất.

Phòng trọ căn nào cũng giống nhau, ảm thấp và u ám, thời gian qua, từ một thiếu niên vui vẻ rạng rỡ bên bạn bè, sau khi gặp biến cố, lại trở thành một con người thần thờ và bất chấp. Cậu luôn trách mình quá hèn nhát, để rồi tự biến bản thân trở thành một phần tử gần đở giữa xã hội. Không còn sợ hãi, chỉ có cô đơn.

Một đêm mưa, sấm chớp liên hồi, trong bóng đêm dày đặc, cậu thắp một ngọn nến lẻ loi giữa căn phòng bừa bộn, miệng thầm hỏi “Anh đang ở đâu...”

Bàn tay xương xẩu từ bên phía ánh sáng của cây nến không thể rọi qua, nhẹ nhàng đưa ra giữa làn khói mỏng, u ám rợn người “Anh ở bên em...”

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hem-khong-nguoi>